

DIT IS NIET WAT ER ZAL GEBEUREN.

'Ik heb een vriend met één been.
Toen ik in het ziekenhuis lag,
kwam hij druipend van het zweet
mijn kamer binnen. Toen dacht ik:
"Jij hebt gewoon gerend op één been."
Dat is liefde.'

Laura van Dolron

‘Eerst was je niets
dan een verlangen
van mensen naar iets
van hen samen,
daar konden geen namen
op worden gekleefd.’

Peter Theunynck

Vrijdag 4 maart 2022, 15.28 uur

Het is vrijdag. De zon schijnt. Het is achtentwintig over drie. Het is bijna weekend.

Voor alle mensen, maar niet voor mij.

Ik zit in het ziekenhuis, in een kale kamer. Het is stil. Niet de zon maar het tl-licht valt op mij. Daar moet iemand echt eens iets aan doen, aan dit afgrijselijke tl-licht. Maar niet ik. Niet nu.

Want ik probeer gewoon staande te blijven, hoewel ik al zit. Ik kijk naar de grond en ik voel iets nats in mijn hals. Ik veeg het weg met mijn mouw en besef dan dat het tranen zijn. Mijn tranen.

Ik wil ze niet, die tranen.

Ik wil dat de tranen van iemand anders zijn.

Van een vrouw die niet ik is.

Van de vrouw die we daarnet op weg naar hier tegenkwamen en die haar hond behandelde als een, wel ja, hond. Of van de vrouw die daarnet luid zat te bellen in de wachtzaal zodat iedereen mee kon volgen hoe ze tegen de persoon aan de andere kant van de lijn zei: 'Je gaat Dirk echt moeten *challengen*. We moeten die presentatie echt anders aanvliegen. Dat weet jij ook, hé.' Ik wil dat die vrouwen hier zitten. Of iemand anders. Om het even wie. Gewoon niet ik. Zo wanhopig ben ik.

Ik wil de vrouw zijn die daarstraks snel een boterham achter haar laptop at omdat ze geen tijd had om te lunchen, en die over een paar weken boos zou zijn omdat de 'm' op haar toetsenbord plots geblokkeerd zat. Ik wil de vrouw zijn die haar laptop meebracht naar het ziekenhuis om haar werk af te maken in de wachtzaal, denkend dat dit haar grootste bezorgdheid was. Haar werk. Ik wil de vrouw zijn die de deur uit stapte en zag hoe de straat vol zeepbellen hing die het zonlicht weerkaatsten. De vrouw die de bellen volgde tot bij twee kindjes die samen op één plek in een kinderwagen gepropt zaten en toch dolgelukkig waren omdat ze elk een eigen bellenblaas hadden. Ik wil de vrouw zijn die een halfuur geleden op de parking

van het ziekenhuis aankwam, met een auto volgeladen, klaar om met Dorothee en Vincent, haar vrienden, op weekend te vertrekken naar een poepchic huis in de bossen. De vrouw die al maanden met deze vrienden aan het lachen was om het feit dat ze een maandloon zouden uitgeven, gewoon om twee nachten in een ander, maar wel extreem mooi ontworpen bed te slapen.

Ik wil de vrouw zijn die in de wachtzaal haar laptop opende om haar werk af te maken, maar zag dat haar vriendin, Lotte, een eerste voorstel voor het geboortekaartje had gestuurd. De vrouw die een paar dagen geleden nog tegen Lotte zei: 'Ik wil dat de baby's elk hun eigen kaartje hebben, maar dat de twee kaartjes toch samen één geheel vormen. Snap je?' Ik wil de vrouw zijn die op haar laptop keek naar twee kaartjes die je samen kon schuiven tot één kaart en een *dégradé* van kleuren vormden die perfect in elkaar overliepen. De vrouw die dacht: net de lucht van een perfecte zomeravond in juni. Ik wil de vrouw zijn die zich voorstelde hoe haar kindjes op die perfecte zomeravond in juni geboren zouden worden.

Ik wil de vrouw zijn die een doosje letterkoekjes van de IKEA uit haar rugzak haalde terwijl ze wachtte tot haar naam werd afgeroepen.

Ik wil de vrouw zijn die ondertussen haar stappenteller checkte en 15.874 stappen zag staan. Die vrouw wist niet dat de trend op haar stappenteller na die dag zou crashen en nog nul stappen zou tellen. Als een hartslag die plots stopte. En dat het exact zo zou voelen.

Om 15.17 uur wordt een naam afgeroepen. Die naam is de mijne. Die afspraak is nu.

Ik zit nog altijd onder het kille ziekenhuislicht. Lorenzo zit naast mij, zijn hand ligt op mijn dij. Ik kijk naar de grond, naar de rugzak naast de stoel met daarin mijn laptop. Een Worddocument staat nog open. De cursor knippert in het midden van een zin, het document is bijna af. Ik voel iets nats in mijn hals en veeg het weg. En ik hoor: 'Je mag huilen... Huil maar.'

Dat is Tinneke, mijn gynaecoloog. Met die woorden doorbreekt

ze de stilte. Ik kijk op van de vloer, recht in haar ogen en zie de reden waarom ik niet wilde opkijken. Ik zie al het medeleven dat ik niet wil. Ik hou met mijn handen krampachtig mijn buik vast. Later zal ik beseffen dat het is omdat ik de kindjes wilde vasthouden, maar dat heb ik op dit moment niet door. Ik wil niet de vrouw zijn die hier op vrijdagavond in het ziekenhuis zit met twee kindjes in haar buik. Twee kindjes die nog niet af zijn.

‘26 weken en o dagen’, zag ik daarnet op het scherm van de echo staan. Toen lag ik nog met mijn blote buik met daarop een dikke laag echogel in de beugelstoel. Toen was de kamer nog donker, alleen verlicht door het echoscherm. Toen keken we met z’n allen nog gelukkig naar het prachtige tafereel van onze zoon die als een agressieve hooligan tegen zijn zusje aan het stampen was, waardoor zij in haar kleine vruchtzakje alle kanten op vloog. Toen lachten we nog vrolijk, omdat ‘we’ (en daarmee bedoel ik mezelf) ons vrediger dingen hadden voorgesteld bij twee kindjes die samen in één buik zitten. Toen vertelde Lorenzo nog lachend het verhaal over hoe er onlangs een vrouw op bezoek was die deel was van een tweeling, ook een jongen en een meisje. En hoe ik haar toen vol verwachting vroeg: ‘En hoe is jullie band?’ De vrouw pikte de vibe noch mijn verwachtingen op en antwoordde droog: ‘Goh, gewoon, dat is mijn broer, hé.’ Ik probeerde mijn teleurstelling te verbergen en slaagde daar op geen enkele manier in, omdat ik té hard hoopte dat onze twee kinderen een heel bijzondere band zouden hebben. Ik wil *die* zwangere vrouw zijn. Die teleurgesteld was over *zoiets*.

Na de echo van de kindjes werd mijn baarmoederhals gemeten. Een routinecontrole die standaard is bij alle tweelingzwangerschappen. Een laatste vinkje op de checklist voor we op weekend konden vertrekken. Maar terwijl mijn gynaecoloog die deed, veranderde haar uitdrukking plots en zo ook de sfeer in de kamer. Ik zag bezorgdheid. Het koele tl-licht ging aan. Ik hoorde: ‘Misschien kun je je beter weer even aankleden, dan zullen we verder praten.’

Tot nu toe werd er vooral gelachen wanneer ik bij Tinneke was. Zoals die keer, jaren geleden, toen ik naar haar toe ging voor een uitstrijkje en ik het de hele tijd had over mijn vaginahals. Waarop Tinneke me uiteindelijk dan toch subtiel corrigeerde: 'Ik ga gewoon even langs je baarmoederhals strijken, daar voel je straks niets meer van.'

'Juist ja, *baarmoederhals*', zei ik.

Dom kind. Wie weet nu niet dat het baarmoederhals is? Waarom kan ik nergens binnenstappen en normaal zijn zoals andere mensen?

Maar dan begonnen zowel zij als ik te lachen. Dat was de eerste keer dat mijn 'baarmoederhals' bij Tinneke ter sprake kwam, maar echt bewust was ik me er niet van.

Een uur later was ik het voorval en mijn baarmoederhals alweer vergeten. De enige momenten dat ik weer heel even aan mijn baarmoederhals dacht, was als ik binnenging voor een uitstrijkje en ik tegen Tinneke zei: 'Ik en mijn vaginahals zijn hier weer voor onze check-up', en we beiden weer moesten lachen. Nu weet ik: als dokters met je kunnen lachen tijdens een consultatie, zit je in de comfort-zone. Dat is het Ibiza van het doktersbezoek. Je bent dermate gezond dat dokters er blij van worden.

Nu wordt er niet gepraat over mijn vaginahals en er wordt ook niet gelachen. Tinneke vertelt me dat mijn baarmoederhals drie millimeter lang is. Dat betekent in gewone mensentaal dat mijn baarmoederhals onbestaande is, of in nog gewonere mensentaal dat die twee kleine kindjes elk moment kunnen komen. Er is niets dat verhindert dat mijn water zo meteen breekt. Die baarmoederhals is als een dijk. Hij zorgt ervoor dat het land niet overstroomt. De dijk is niet meer. Ik kan elk moment bevallen, ook al ben ik amper 26 weken en 0 dagen ver. Voor de mensen die niet in weken kunnen rekenen of nog nooit zwanger zijn geweest: als je 26 weken zwanger bent, ben je ongeveer zes maanden ver. Zes maanden is te kort. De longen zijn nog niet klaar. Het vlies rond de hersenen is nog flinterdun als vloeipapier. Onze lieve zoon weegt amper 956 gram. En onze kleine, dappere dochter 894 gram. Dat is niet eens een pak bloem.

Vanochtend was ik *al* 26 weken zwanger. Nu ben ik *amper* 26 weken zwanger. Ik ben plots Tsjernobyl, de nacht van 26 april 1986. Ik ben de Titanic op 14 april 1912, iets voor middernacht. Ik ben een ramp die op het punt staat te gebeuren. Kindjes horen op 26 weken in de buik te blijven. Alleen, niet alles wat hoort, gebeurt ook. Ik weet dat natuurlijk. Er is oorlog, kutkanker, racisme, armoede, er zijn overstromingen, die vreselijke *unboxing*-video's op YouTube. Maar het is pas als je zelf eens dikke vette pech hebt, het aan den lijve ondervindt dat je het écht weet, omdat je het *voelt*. Niet alles wat hoort, gebeurt ook.

Ik heb de afgelopen jaren een boek, twee televisiereeksen en 45 soap-afleringen geschreven. Bij elk verhaal, elk script, elke scène moet je keuzes maken voor je personages: wat ze willen, wat ze voelen, wat ze denken, wat ze zeggen. Je moet bepalen wat hun doel of wens is. Je mag het je personages niet te makkelijk maken. Je moet ze door een absurde hoop stinkende stront sleuren vooraleer ze hun wens bereiken. Dat mag letterlijk, maar meestal gebeurt het figuurlijk. Ter compensatie mag je dan op het einde, als een prachtige en machtige godin die met een Worddocument over de wereld regeert, beslissen hoe het eindigt. Niet zo bij dit verhaal. Bij dit verhaal heb ik die macht niet.

In dit verhaal heb ik niets te beslissen.

Niet hoe het begon.

Ook niet hoe het eindigt.

Maandag 4 september 2017, 07.10 uur

Hoe het begon.

Ik stond bij de koffiemachine die als een gek bonen aan het malen was, alsof het niet tien na zeven 's ochtends was en mensen niet nog even rustig wakker wilden worden. Ik staarde chagrijnig naar de koffiemachine. Koffie was op dit moment een 'dingetje' in ons leven. En met 'dingetje' bedoel ik een bron van frustratie waar enkel een foutmelding van onze printer tegenop kon. Het dingetje was dat Lorenzo een paar weken eerder zonder overleg enkele zakken van 2,5 kilo Graindorbonen, het Colruyt-huismerk, had aangekocht, omdat ze een koopje waren. Ik heb zelf ooit in een koffiebar gewerkt en volgens Lorenzo ben ik daardoor een 'koffiesnob' geworden. Dat is niet zo. Ik heb de bonen een eerlijke kans gegeven. Laat ons zeggen dat ze de kans niet gegrepen hebben. Daarbij is koffie het enige wat mijn leven 's ochtends zin geeft. Jullie denken dat ik hier nu speel op de dramatiek voor het verhaal. Dat is niet zo. Ik probeer jullie de situatie gewoon objectief uit te leggen, zodat jullie aan mijn kant staan in deze hele *Graindor Gate*.

Ik stond dus bij de koffiemachine te denken hoe kut het leven was, ik nam een kop uit de kast, eentje waar Lil Wayne op staat. Dat is mijn lievelingskop. Ik weet ook niet waarom. Die kop heeft *mij* uitgekozen, niet omgekeerd. Terwijl ik de koffie uitschonk in Lil Wayne, merkte ik dat Lorenzo achter me kwam staan. Ik zag hem niet, maar ik wist dat hij een T-shirt en sokken aanhad, geen onderbroek, want dat was – en is nog steeds – zijn 'pyjama'. En hij loopt 's ochtends graag in z'n 'pyjama' rond. Ik zuchtte zozegzegd stil, maar eigenlijk luid en zei: 'Komt er ooit een einde aan deze zak bonen?' Ik hoorde Lorenzo achter me naar adem happen om iets te zeggen – ik kon hem nog altijd niet zien – maar ik wist exact wat hij zou antwoorden: 'Die bonen kosten maar 17,55 euro voor 2,5 kilo. Dat is geen geld.' Ik wist ook al wat ik dan zou antwoorden: 'Geen geld voor slechte koffie is nog altijd te veel geld.'

Ik wist dit, omdat we deze ruzie de afgelopen weken zo ongeveer

elke ochtend al hadden gehad. Ik mét een onderbroek aan, hij zonder, beiden met evenveel passie. En toch maakte ik elke ochtend koffie met die bonen. Omdat ik, één, koffie nodig heb. En omdat ik, twee, tegen verspilling ben. Maar tegelijkertijd werd ik dus elke ochtend opnieuw boos om die aankoop, wat Lorenzo dan weer kwaad maakte. De ruzie eindigde altijd met Lorenzo die ‘double jeopardy!’ riep. Dat betekende dat ik maar één keer boos mocht zijn om die aankoop, en niet elke ochtend. Want hij had ook nog een job te doen. Lorenzo werkt bij de radio. Hij is dé man die alles weet van de studio. Hij is er de technische rots in de branding, zeg maar. En die rots moet nogal vaak geconsulteerd worden. Hij had dus geen tijd om elke ochtend ruzie te maken over koffie, dat begreep ik volkomen. Theoretisch gezien. Het probleem met drie zakken bonen van 2,5 kilo is dat het gewoon heel véél koffiebonen zijn.

Deze ochtend hapte Lorenzo weer naar adem. Hier gaan we, dacht ik. Volledig klaar voor de ruzie. Maar hij zei niets over de bonen, noch over hun kostprijs. Hij negeerde mijn gemopper, pakte me vast en zei: ‘Ik denk dat je moet stoppen met de pil.’

Vreemd. Onverwachts. Geil.

Ik draaide me om.

Hij keek me aan: ‘Wij zijn het vijfde koppel. Pud.’

Pud is de bijnaam die Lorenzo of beter Autocorrect mij gegeven heeft. Toen we net samen waren, sms'te Lorenzo een vriend dat hij een nieuw lief had, Zita. Maar toen hij ‘Zita’ typte, veranderde de autocorrect ‘Zita’ in ‘Zitpud’. Want Zitpud is zoals alle autocorrectsuggesties uiteraard veel logischer dan Zita. En dat was dat. Autocorrect had gesproken. Ik was Zitpud, kort gezegd Pud – uitgesproken als *Poet*. Ik heb natuurlijk ook een bijnaam voor Lorenzo en daar hoort ook een heel lang en superverrassend verhaal bij. Dat is dat ik hem ‘lief’ noemde op een bepaalde dag.

Ik stond voor dat lief en fronste: ‘Het vijfde koppel?’

Hij knikte. Alsof dat iets verduidelijkte. Ik bleef hem vragend aankijken.